

Sygn. akt III Pa 19/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Janusz Wyszyński (spr.)

Sędziowie : SSO Jolanta Pardo

SSO Andrzej Kordowski

Protokolant : st. sekr sąd. Agata Fronc

po rozpoznaniu 31 sierpnia 2018 r. w Ł. na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w B.

o przywrócenie do pracy ewentualnie o ustalenie istnienia stosunku pracy i dopuszczenie do pracy

na skutek apelacji powódki J. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV P 80/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki J. W. na rzecz I. Administracji Skarbowej w B. 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Jolanta Pardo Janusz Wyszyński Andrzej Kordowski

Sygn. akt III Pa 19/18

UZASADNIENIE

Powódka J. W. po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa wniosła o przywrócenie do pracy w pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w B. na dotychczasowych warunkach obowiązujących do dnia 31 sierpnia 2017r., tj. : w charakterze starszego komisarza skarbowego w Izbie Administracji Skarbowej w B. , z miejscem świadczenia pracy w Urzędzie Skarbowym w Ł., z dotychczasowym wymiarem czasu pracy i wynagrodzeniem ewentualnie o ustalenie istnienia stosunku pracy od 1 września 2017r. i dopuszczenie powódki do pracy. Wniosła także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu ,w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 88).

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że została dotknięta funkcjonującym od 2017 roku nowym modelem administracji finansów publicznych, wprowadzonym ustawami: ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. W wyniku reorganizacji urzędów celnych, administracji skarbowej oraz kontroli skarbowej

skutkowała między innymi wygaśnięciem jej stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2017r. na podstawie art. 170 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, ponieważ do 31 maja 2017 r. nie otrzymała pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia, stosowanie do art. 165 ust. 7 ww. ustawy. Powódka stwierdziła, iż z nieznanych i nieujawnionych jej przyczyn nie przedstawiono jej propozycji kontynuacji pracy w KAS. Wskazała, że nieznane są jej także kryteria, w oparciu o które pracodawca wybierał pracowników, którym przedstawił propozycję dalszej pracy w oparciu o art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej KAS. Domagała się przywrócenia jej do pracy na dotychczasowych warunkach, albowiem, jej zdaniem, należy ona do kręgu osób, które powinny otrzymać propozycję dalszego zatrudnienia w strukturach KAS. Podała, że dowiedziała się nieoficjalnie, iż powodem nieprzedstawienia jej propozycji dalszej kontynuacji zatrudnienia była jej przeszłość zawodowa, tj. zatrudnienie na stanowisku funkcjonariusza MO w okresie od 16.11.1983 r. do 30.06.1998 r. Odwołała się do treści art. 2,7,60 i 65 Konstytucji RP. Argumentowała także, że z zasady państwa prawnego wynika nakaz przestrzegania przez ustawodawcę zasad poprawnej legislacji. Nakaz ten jest funkcjonalnie związany z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawnego oraz ochrony zaufania do państwa i prawa, co wielokrotnie podkreślał Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie. Trybunał wskazywał wprost, iż niejasne sformułowanie przepisu nie może prowadzić do ukształtowania nadmiernej swobody organów przy ustalaniu w praktyce zakresu przedmiotowego i podmiotowego ograniczeń konstytucyjnych wolności i praw jednostki.

Pozwana Izba Administracji Skarbowej w B. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W ocenie strony pozwanej powództwo było w całości nieuzasadnione i nie znajdowało usprawiedliwionych podstaw. Pozwana podniosła „że zgłoszone żądanie „ ustalenia istnienia stosunku pracy powódki od 1 września 2017 r. i przywrócenie powódki do pracy na dotychczasowych warunkach”, oparte jest na dwóch odrębnych podstawach, wynikających odpowiednio z przepisów kodeksu postępowania cywilnego oraz kodeksu pracy, które wzajemnie się wykluczają. Powołała się na stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 20 marca 2008r, II PK 211/07/LEX nr 511661/ stwierdził, iż możliwość wytoczenia powództwa o przywrócenie do pracy bądź odszkodowanie wyklucza po stronie powoda istnienie interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie naruszonego prawa lub stosunku prawnego. Dlatego też, zdaniem pozwanej, powódka nie może jednocześnie żądać ustalenia istnienia stosunku pracy i przywrócenia do pracy. Odnosząc się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu pozwu wskazała, że zgodnie z art. 165 ust.7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Podkreśliła, że zgodnie z art. 170 ww. ustawy ustawodawca pozostawił dyrektorom (...) autonomiczne prawo wyboru do złożenia propozycji dalszego zatrudnienia. Stosunki pracy osób, którym nie przedstawiono do 31 maja 2017 r. propozycji dalszej pracy, wygasają z dniem 31 sierpnia 2017 r. Wskazała również, że tego rodzaju rozwiązania prawne były już stosowane w polskim systemie prawa. W taki sam sposób była regulowana sytuacja pracowników w związku z reformą administracji publicznej w 1998 r. czy ustawy - przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w 2009 r. Podkreśliła, że tą kwestią zajmował się Trybunał Konstytucyjny który uznał, że swoboda złożenia przez pracodawcę propozycji nowych warunków pracy lub płacy nie narusza przepisu art. 32 ust.1 Konstytucji (vide : wyrok z 13 marca 2000 r., sygn. K 1/99, wyrok z 18 lutego 2003 r., sygn. K 24/02, wyrok z 12 lipca 2011r. sygn. K 26/09), Powyższe uregulowania prawne jakimi zajmował się Trybunał Konstytucyjny w swoich orzeczeniach są tożsame, zdaniem strony pozwanej, z przepisami zawartymi w ustawie - przepisy wprowadzające ustawę o KAS.

Wyrokiem z 26.04.2018 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł. Odstąpił od obciążania powódki nieuiszczoną opłatą sądową od pozwu.

Z ustaleń poczynionych przez ten Sąd wynikało, że powódka J. W. była zatrudniona w pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w B. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 23 stycznia 1995r., świadcząc pracę w Urzędzie Skarbowym w Ł., ostatnio na stanowisku starszego komisarza skarbowego, z wynagrodzeniem zasadniczym

w wysokości 2.904,45 złotych i i dodatkiem stażowym w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego, łącznie w kwocie 3.485,34 zł miesięcznie(dowód: akta osobowe powódki). Z dniem 1 marca 2017r. weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz.1947 ze zm.) . Zgodnie z treścią art. 165 ust.1 ustawy z 16 listopada 2016 r.- Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej(Dz.U. z 2016r, ;poz. 1948) - pracownicy zatrudnieni w izbach skarbowych, z zastrzeżeniem art.170, stali się pracownikami zatrudnionymi w izbach administracji skarbowej. Zgodnie z ust. 7 art. 165 ww. ustawy dyrektor izby administracji skarbowej składa pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do 31 maja 2017r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce pracy. Art. 170 § 1 pkt.1 ww. ustawy stanowi zaś, że stosunki pracy osób, którym nie przedstawiono do 31 maja 2017r. propozycji dalszej pracy, wygasają z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Powódka w dniu 1 marca 2017 r., na podstawie art. 144 ust. 2 ustawy z 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz. 1947 z późn. zm.) złożyła oświadczenie , że pracowała w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów(Dz.U. z 2017r, poz. 2186) i że nie była współpracownikiem tych organów (dowód: oświadczenie powódki z 1 marca 2017 r. - akta osobowe powódki część B).

Dnia 1 marca 2017 roku w G.. zostało zawarte „ Porozumienie w sprawie zabezpieczenia praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczenia realizacji zadań organów państwa w związku z wdrożeniem Krajowej Administracji Skarbowej” pomiędzy Szefem Krajowej Administracji Skarbowej i (...). § 2 powyższego porozumienia, de facto zobowiązuje szefa KAS do przedstawienia pisemnej propozycji pracy pracownikom KAS chyba, że spełnione zostaną przesłanki określone: w art. 144 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej i w art. 2 pkt 2b ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne albo osoby te pobierają świadczenia emerytalne lub nabyły uprawnienia do tych świadczeń. Zarządzeniem Nr 35 z 13 marca 2017 r. Szef Krajowej Administracji Skarbowej powołał Zespół do monitorowania realizacji ww. Porozumienia z dnia 01.03.2017 r.

Pismem z 31 maja 2017 r. powódka zwróciła się do dyrektora (...) w B. z zapytaniem czy otrzyma propozycję pracy w KAS czy też takiej propozycji nie otrzyma bo do dnia 31 maja 2017r. nie otrzymała w tej sprawie żadnej pisemnej informacji. Wniosła także o uzasadnienie braku przedstawienia jej propozycji dalszego zatrudnienia ze wskazaniem podstawy prawnej(dowód: k. (...) akt osobowych powódki). Odpowiadając na to pismo dyrektor (...) w B. poinformował powódkę, że ustawodawca pozostawił kierownikom jednostek organizacyjnych wskazanych w ustawie , autonomiczne prawo w zakresie rodzaju propozycji jaka składana jest pracownikom jednostki i w zakresie braku złożenia propozycji pracy. Wskazał, że ustawodawca nie przewidział także kierowania do pracowników, którzy nie otrzymali propozycji pracy, pisemnych informacji o ich braku (dowód: pismo z dnia 7 czerwca 2017 r. – k. (...) akt osobowych powódki).

Pismem z 12 czerwca 2017r. powódka złożyła za pośrednictwem dyrektora (...) w B. do zespołu monitorowania realizacji Porozumienia z 1 marca 2017 r. wniosek o ponowne rozpoznanie jej sprawy, który został przekazany do tego zespołu pismem z dnia 21 czerwca 2017r. Izba Administracji Skarbowej w B. nie otrzymała jednak żadnych rekomendacji w tej sprawie.

Pozwana doręczyła powódce w dniu 4 września 2017r świadectwo pracy , w którym wskazała, że stosunek pracy powódki wygasł na podstawie art. 170 ust. 1 pkt. 1 ustawy z 16 listopada 2016r.- Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej(Dz.U. z 2016r, ;poz. 1948)- dowód: k. 3C akt osobowych.

Pozew w przedmiotowej sprawie został wniesiony w dniu 20 września 2017 r.

W związku z reformą administracji skarbowej w Urzędzie Skarbowym w Ł. zatrudnienie zmalało w związku wygaszeniem stosunków pracy pracowników , którym nie przedstawiono do 31 maja 2017 r. nowych warunków pracy. Nie był także przeprowadzany nabór nowych pracowników do tego (...). Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ł. T. Z. nie uczestniczył w procesie weryfikacji pracowników w związku z reformą i nie opiniował sprawy powódki. Otrzymał jedynie ustną informację, że powódce nie przedstawiono do 31 maja 2017 r. nowych warunków pracy z uwagi na

regulację z art. 144 ustawy o KAS, z tego powodu, że powódka była pracownikiem milicji obywatelskiej i organów bezpieczeństwa (dowód: zeznania św. T. Z. k. 93-94).

Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Oddziałowe Archiwum IPN w B. nadesłał uwierzytelnioną kopię przebiegu służby powódki J. W. znajdującą się w aktach osobowych o sygn. IPN Bi 450/30. Z treści tego dokumentu wynika, że powódka w okresie od 1 października 1984r. do 15 grudnia 1987r. pełniła służbę w Wydziale IV Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. (dowód: k. 100-102).

W ocenie Sądu Rejonowego roszczenie powódki o przywrócenie do pracy i roszczenia ewentualne o ustalenie istnienia stosunku pracy od 1 września 2017 r. i dopuszczenie jej do pracy na dotychczasowych warunkach, chociaż złożone w terminie określonym w art. 264 § 2 k.p. - było niezasadne.

Sąd Rejonowy przywołał przepis art. 63 k.p. stanowiący, że umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w kodeksie oraz w przepisach szczególnych. Za przepis szczególny wymieniony w tej normie prawnej uznał art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, z późn.zm.). Zdaniem Sądu I instancji działanie lub zaniechanie podmiotu, który jest uprawniony do złożenia propozycji kontynuacji zatrudnienia, podlegają kontroli sądowej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2009 r. II PK 58/09). Sąd pracy ma prawo badać przyczyny niezłożenia pracownikowi propozycji dalszego zatrudnienia jednak tylko w kontekście zakazu dyskryminacji (art. 113 k.p. oraz art. 183a i 183b k.p.), naruszenia prawa (art. 67 k.p.), obejścia prawa lub naruszenia zasad współżycia społecznego (art. 8 k.p.). Wygaśnięcie stosunku pracy powódki nastąpiło z mocy prawa i zdaniem Sądu Rejonowego, nie może być uznane za sprzeczne z prawem, ponieważ skutek ten przewidywała bezpośrednio ustawa- Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej ustawa z 16 listopada 2016 r. (Dz.U.2016.1948).

Zauważył, że przepis art. 165 ust. 7 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej ustawa z 16 listopada 2016 r. (Dz.U.2016.1948) określił kompetencje Dyrektora Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorów izb administracji skarbowej oraz dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości do składania odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Wskazał, że ustawodawca przewidział w art. 170 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy skutek wygaśnięcia stosunków pracy lub służbowych w przypadku nieotrzymania przez osoby zatrudnione w jednostkach KAS i osoby pełniące służbę w jednostkach KAS pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby oraz odmowy przyjęcia otrzymanych propozycji. Należy więc przyjąć, że ustawodawca pozostawił tym organom autonomiczne prawo do decydowania o tym czy w ogóle danej osobie złożona zostanie propozycja dalszego zatrudnienia bądź służby, jak i wyboru rodzaju dalszego zatrudnienia. Złożenie lub niezłożenie tej propozycji jest pozostawione swobodnemu uznaniu organu dokonującego czynności prawnych w stosunkach pracy lub stosunkach służby. W rozpoznawanej sprawie powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność, że niezłożenie jej propozycji dalszego zatrudnienia przez pozwaną narusza zasady współżycia społecznego, czy stanowi jej dyskryminację. Sam brak niezłożenia propozycji dalszego zatrudnienia nie jest dyskryminacją powódki, czy też naruszeniem zasad współżycia społecznego. Naruszenie zasad współżycia społecznego, czy też dyskryminacja pracownika musi bowiem wynikać z określonego zachowania pracodawcy. Natomiast ustawodawca w ustawie o KAS pozostawił pracodawcy swobodę w możliwości złożenia bądź niezłożenia pracownikowi propozycji dalszego jego zatrudnienia. O naruszeniu zasad współżycia społecznego, czy też dyskryminacji można mówić, gdyby powódka wykazała, że niezłożenie jej propozycji zatrudnienia było, np. skutkiem uprzedzeń pracodawcy co do jej osoby, czy też, że na jej miejsce została zatrudniona nowa osoba o niższych kwalifikacjach. Powódka takich okoliczności w toku procesu nie podnosiła.

W kwestii przedstawiania propozycji pracy czy też służby w KAS istotne było, zdaniem Sądu I instancji, także uregulowanie zawarte w art. 144 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz.1947 z późn. zm.) z którego wynika, że w jednostkach organizacyjnych KAS może być zatrudniona

albo pełnić służbę osoba, która nie pełniła służby zawodowej ani nie pracowała w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1721), ani nie była ich współpracownikiem. Powódka pracowała (pełniła służbę) w okresie o którym stanowi ustawa z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944- 1990 oraz treści tych dokumentów w Wydziale IV Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. czyli w organie , o którym mowa w art. 2 pkt. 4 tej ustawy. Zatem, w ocenie Sądu Rejonowego, niewątpliwie ta okoliczność wyklucza możliwość zatrudnienia powódki w nowych strukturach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej . Dyrektor pozwanej I. Administracji Skarbowej w B. dokonując wyboru pracowników do przedstawienia im propozycji zatrudniania po dniu 31 maja 2017 r., miał obowiązek z urzędu ustalić czy nie zachodzą przesłanki z art. 144 ustawy o KAS. Samo wygaśnięcie stosunku pracy powódki, co nastąpiło z mocy prawa, nie może być uznane za sprzeczne z prawem, ponieważ skutek ten przewidywała bezpośrednio ustawa i dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego aprobowало możliwość ustawowego wygaszania stosunków pracy w wyjątkowych sytuacjach np. w związku z reformą administracji (vide: orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego K 1/99, K 24/02, P 5/04).

Także roszczenia ewentualne zgłoszone przez powódkę podlegały w ocenie Sądu Rejonowego oddaleniu jako bezzasadne. Sąd ten przywołał przepis art. 189 k.p.c., zgodnie z którym, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 marca 2008 r., II PK 211/07/LEX nr 511661/ orzekł, że możliwość wytoczenia powództwa o przywrócenie do pracy bądź odszkodowanie wyklucza po stronie powoda istnienie interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie naruszonego prawa lub stosunku prawnego. Zatem skoro, w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy, przysługują roszczenia z art. 56 k.p. (przywrócenie do pracy lub odszkodowanie) - powódka nie ma interesu prawnego w domaganiu się ustalenia istnienia stosunku pracy i dopuszczenie jej do pracy na podstawie art. 189 k.p.c. w związku z art. 22 § 1 k.p. ustawy z 16 listopada 2016 r.- Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej(Dz.U. z 2016 r., poz. 1948)

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka. W wywiedzionym środku odwoławczym nie postawia żadnych formalnych zarzutów. Jedynie z treści uzasadnienia apelacji można wywnioskować, że nie zgadza się z rozstrzygnięciem, zarzuca brak możliwości ustosunkowania się do argumentu podniesionego w mowie końcowej pełnomocnika strony pozwanej o złożeniu 1.03.2017 r. oświadczenia lustracyjnego (zarzut procesowy) oraz naruszenie prawa materialnego art. 165 i art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (zarzut naruszenia prawa materialnego). Jej zdaniem instytucja wygaszania stosunków pracy przy wdrażaniu reformy nie może być stosowana do tzw. "czystek kadrowych" i brak jest możliwości stosowania tego mechanizmu bez dokonania analizy pracowników pod względem wybranych kryteriów i wygaszania stosunków pracy i służby bez uzasadnienia. Natomiast sądy administracyjne w swoim orzecznictwie stwierdzają, że zapis w art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS wyrażony w postaci słowa "składają" jest obligujący dla Dyrektora (...) do złożenia wszystkim pracownikom i funkcjonariuszom pisemnej propozycji pracy lub służby. Na tej podstawie wniosła o zmianę wyroku w pkt. I i uznanie powództwa o przywrócenie do pracy, nadto o uchylenie wyroku w pkt. II i nie obciążanie jej kosztami tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja powódki nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zgodnie z judykaturą sąd odwoławczy, oddalając apelację na podstawie materiału zebranego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie musi powtarzać dokonanych przez ten sąd ustaleń faktycznych i może poprzestać na stwierdzeniu, że ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji podziela (w całości lub w części) i uznaje za własne (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013r. II CSK 292/12 LEX nr 1318346).

Prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd dwóch obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami procesowymi oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Przy czym rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Rozpoznanie zarzutów apelacji winno w pierwszej kolejności dotyczyć zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz tych odnoszących się do ustaleń faktycznych w sprawie, ponieważ jedynie w niewadliwie ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena stosowania przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego zaznaczyć należy, że dotyczy on uchybienia, które nawet w przypadku zaistnienia, nie mógł mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia w sprawie. W myśl art. 210 § 1 k.p.c. rozprawa odbywa się w ten sposób, że po wywołaniu sprawy strony - najpierw powód, a potem pozwany - zgłaszają ustnie swe żądania i wnioski oraz przedstawiają twierdzenia i dowody na ich poparcie. Strony mogą ponadto wskazywać podstawy prawne swych żądań i wniosków. Ponadto rozprawa obejmuje, stosownie do okoliczności, postępowanie dowodowe i roztrząsanie jego wyników (art. 210 § 3 k.p.c.). Z kolei zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Zgodnie z regułami wymienionych przepisów przeprowadzone zostało postępowanie w niniejszej sprawie, w tym ostatnia rozprawa w dniu 19.04.2018 r. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, którego wystąpienie na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku nie było niczym ograniczane. Z kolei wypowiedź pełnomocnika strony pozwanej dotyczyła między innymi oceny oświadczenia złożonego przez samą powódkę w dniu 1.03.2017 r. Treść tego oświadczenia nie była przedmiotem sporu. Oryginał oświadczenia znajduje się w aktach osobowych powódki. Zaprezentowana w trakcie mowy końcowej ocena dotyczyła więc faktu znanego obu stronom i istotnym było jedynie to, jakie znaczenie zostanie tej okoliczności przypisane. To zaś, niezależnie od stanowiska stron, należało do kompetencji Sądu.

Z prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że powódka w dniu 1 marca 2017 r. złożyła pracodawcy, w trybie art. 144 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz. 1947 z późn. zm.) oświadczenie, że pracowała w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944- 1990 oraz treści tych dokumentów(Dz.U. z 2017 r., poz. 2186) i że nie była współpracownikiem tych organów (akta osobowe powódki część B). Fakt pełnienia przez powódkę służby w okresie od 1 października 1984r. do 15 grudnia 1987r. w organach Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. potwierdza także dokumentacja zgromadzona w Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Oddziałowym Archiwum IPN w B. (dowód: k. 100-102, 105-189). Powódka służyła w jednostce terenowej Służby Bezpieczeństwa wymienionej w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944- 1990 oraz treści tych dokumentów (w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku mylnie powołano art. 2 ust. 1 pkt 4 tej ustawy). Tym samym dalsze zatrudnienie powódki w administracji skarbowej pozostawałoby w jawnej sprzeczności z treścią przepisu art. 144 ust. 1 wymienionej ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. Okoliczność powyższa mogła mieć wpływ na treść decyzji Dyrektora pozwanej (...) w B. o nie przedstawieniu powódce propozycji dalszego zatrudnienia.

Nie można zgodzić się ze skarżącą również w odniesieniu do zarzutu naruszenia prawa materialnego. Kluczowe znaczenie w tej kwestii ma wykładnia i zastosowanie art. 165 ust. 7 i art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1948) – zwanej dalej „ustawą wprowadzającą”.. Pierwszy z wymienionych przepisów stanowił, że Dyrektor Krajowej (...) Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. W myśl drugiego stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz stosunki służbowe

osób pełniących służbę w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, wygasają z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby.

Skarżąca twierdziła, że z brzmienia przepisu art. 165 ust. 7 wynika zobowiązanie dla dyrektorów izb administracji skarbowej złożenia propozycji dalszego zatrudnienia wszystkim dotychczasowym pracownikom i funkcjonariuszom. Ze stanowiskiem tym nie można się zgodzić. Wykładnia przepisów prawnych opierać się musi między innymi na założeniu racjonalności ustawodawcy. Skoro w jednym rozdziale aktu prawnego, jakim jest ustawa wprowadzająca, ustawodawca zamieszcza regulacje o podanej powyżej treści, należy je interpretować tak, by zachować ich logiczną spójność. W tej sytuacji przewidziane w art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy wprowadzającej ustanie stosunków pracy lub stosunków służbowych wyklucza dopuszczalność interpretacji normy art. 165 ust. 7 w prezentowany przez skarżącą sposób. Wzgląd na wymienioną powyżej zasadę każe raczej założyć, że dyrektorom izb administracji skarbowej nadano autonomiczne uprawnienie do decydowania o dalszym zatrudnianiu urzędników. Takie uregulowanie prawne pozostawało również w zgodzie z samą ideą reformy jako takiej, która zakładać musi przeobrażenia i reorganizacje prowadzące niekiedy do zmian kadrowych.

Podkreślić w tym miejscu należy, na co zwrócił uwagę również Sąd Rejonowy, że przyjęte w ustawie wprowadzającej rozwiązanie prawne ingerujące „z mocy ustawy” do stosunków pracy i służby pracowników konsolidowanych jednostek nie narusza Konstytucji RP. Analogiczne rozwiązania stosowano już w ustawie z 13 października 1998r. - przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną - art. 58 ust. 1 (Dz. U. Nr 133 poz. 872 ze zm.), ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko - art. 164 ust. 3 i art. 166 ust. 3 (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), ustawie z dnia 10 lipca 2008 r. o zniesieniu Głównego Inspektora Inspekcji Handlowej, o zmianie ustawy o inspekcji Handlowej oraz niektórych innych ustaw - art. 19 ust. 2 (Dz. U. Nr 157, poz. 976) oraz ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych - art. 98 ust. 9, art. 99 ust. 9, art. 100 ust. 1 (Dz. U. Nr 157, poz. 1241 ze zm.). Ustawy te również przewidywały możliwość wygaśnięcia stosunków pracy z uwagi na brak propozycji dalszego zatrudnienia. Ich przepisy, jako szczególne i późniejsze wyłączały ochronę trwałości stosunków pracy w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę. Przewidziany w tych ustawach mechanizm prawny wygaśnięcia stosunku pracy – Trybunał Konstytucyjny uznał za zgodny z Konstytucją RP (vide: wyrok TK z 13.03.2000 r., K 1/99 OTK 2000 nr 2, poz. 59, wyrok TK z 21.03.2005 r., P 5/04, OTK – A 2005, nr 3, poz. 26, wyrok TK z 12.07.2011 r., K 26/09, Dz.U Nr 153 poz. 911).

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd oddalił apelację powódki jako niezasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa prawnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. ustalając ich wysokość stosownie do § 9 ust.1 pkt. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r, poz. 1804, ze zm.).

Jolanta Pardo Janusz Wyszyński Andrzej Kordowski